

Omtrent saa hurtigt, som det var muligt, kom det længselsfuldt ventede Svar fra København.

Det var en af Faderens sædvanlige Skrivelser paa et stort Ark Papir, inden i hvilken der laa en duftende, paa kryds og tværs overskreven Billet fra Søster Betty. Emanuel, der straks havde sat sig ind i Stuen for at læse Brevene højt for Hansine, blev saa bevæget over al den Kærlighed til ham og den Længsel efter ham, der udstrømmede fra dem bægge, at han fik Taarer i Øjnene.

Faderens Brev var holdt i hans sædvanlige, lidt højtidelige Stil. Han skrev, at han nu var en gammel Mand, der næppe havde mange Skridt til Graven, og at der ikke kunde være bleven beredt ham en større Glæde end Udsigten til at gense sin ældste Søn, som han saa længe havde savnet. Uden mindste Forsøg paa at ydmyge ham eller mindste Bebrejdelse for hans Selvklogskab bød han ham et hjærteligt Velkommen tilbage til Fædre-hjemmet.

„De to Værelser, som du i sin Tid beboede her, skal med kortest Varsel staa rede til igen at modtage dig,“ — skrev han — „og jeg behøver vel ikke at tilføje, at ogsaa dine to Børn vil være mig kære Gæster; der skal blive indrettet Beboelse til dem i din umiddelbare Nærhed, og vi skal alle